

νον, ἀόριστον, ζοφερόν ἐκ τοῦ διπλοῦ σκότους τῆς νυκτός καὶ τοῦ δάσους μονοπάτι· δὲν ἦτο δρόμος πρόσφορος ὅπως προσπαθήσῃσι διὰ τῆς ταχυπορίας νὰ θερμοανθῶσι καὶ ζωογονηθῶσιν.

*

Ἀφοῦ ἐβάδισαν ἐπ' ὀλίγα λεπτά, διασχίζοντες κατὰ πλάτος τὸ σύνδενδρον μέρος, ἔφθασαν ὅχι μακρὰν τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ δασυλλίου, ὅπου τὰ δένδρα ἤρχιζον κατὰ μικρὸν ν' ἀραιώνωνται. Ἐκεῖ τότε εἶδον ἀσθενὲς φῶς, τρέμον ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου, καταντικρύ των, πρὸς τὸ βορειοδυτικόν. Ὁ γέρον ἐῖπε « Δόξα σοι ὁ Θεός! », ὁ ἔμπορος ἐνθυμήθη τὰ δερματοτύρια κ' ἐστέναζε, καὶ ὁ νέος ἐμάσσα τὰς λέξεις του καὶ κατέπινε τοὺς γογγυσμούς του, ἐνθυμούμενος τὸν λευκὸν ἐκείνον φλῶκον τὸν ἐκ καινουργοῦς ἀμερικανικοῦ πανίου, τὸν ὁποῖον εἶχε ῥάψει ὁ ἴδιος μὲ τὰς χεῖράς του πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Τὸ φῶς, σημειοῦν καλύβην χωρικοῦ ἐκεῖ κατοικοῦντος, ἐφαίνεται ὅχι πολὺ ἀπέχον, ὡς ἤμισυ μίλιον. Ἀνάγκη ἦτο νὰ βαδίσωσιν, ὅπως φθάσωσι ναυαγοὶ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐκείνον ἀσθενὴ φάρον. Βαθὺ ἦτο τὸ σκότος. Κατενώπιόν των ἐξηπλοῦτο μεγάλη ὁμαλὴ πεδιάς, ἣτις ἐφαίνεται μαύρη, μονότονος, ἄδενδρος, εἰς τὸ σκότος. Θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις ὡς ἀμυώδη ἔκτασιν δεκαπλασίαν τῆς ἄμμου ἐκείνης ἣν εἶχον ἐγκαταλίπει πρὸ ἡμισείας ὥρας, παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἂν δὲν ἦτο ἀμαυρά, ἀλαμπής καὶ ἄστειπνος. Ἐφαίνεται μᾶλλον ὡς μαυρισμένη ἐκ προσφάτου ἐμπρησμοῦ πεδιάς, πεδιάς ἀμυώδης, ὅπου ἐκάησαν τὰ χόρτα κ' ἐμαύρισεν ἡ κόνις, χωρὶς νὰ μείνῃ στάκτη ἐκ καέντων δένδρων, ἥ ὅτι ῥαγδαίως ὑετός εἶχε μαυρίσει τὴν τέφραν καὶ εἶχεν ἀφομοιώσει τὸ χῶμα μὲ τὰ ἔχνη τοῦ ἐμπρησμοῦ.

Ὁ γέρον, ὅστις, ἂν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἐπίνει· περισσότερον διὰ τὸ τσερνίκι του ἢ ὅσον ὁ ἔμπορος διὰ τὰ τυριά του, ἴσως κ' ἐπασχεν ἐκ παλαιῶν ρευματισμῶν τοὺς πόδας, εἶχε βαρύνει εἰς τὸν δρόμον κ' ἐπρόσκοπτε συχνὰ κατὰ τῶν ἐμποδίων τῆς ὁδοῦ. Τούτου ἕνεκα ὁ υἱὸς του ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν πρώτην τάξιν εἰς τὸ βάδισμα, ἐλθὼν δεύτερος, καὶ κρατῶν ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος προπορευόμενον τὸν πατέρα του, διὰ νὰ ὀδηγῇ καὶ ὑποστηρίξῃ τὸ βῆμα αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς εὐωνύμου κρατῶν τὴν δεξιὰν τοῦ ἀκολουθοῦντος ἐμπόρου. Ὁ γέρον, καθὼς ἐβάδιζε πρῶτος, ἀδυνατῶν νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα, προέβη, πρὶν προλάβῃ καὶ ὁ υἱὸς του νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἔδαφος, κ' ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς μαυρισμένης ἐκτάσεως πρὶν ἀκριβῶς καλῶς τί πράγμα ἦτο. Παρέσυρε καὶ τὸν νέον, ἀναγκασθέντα νὰ προβῇ δύο βήματα ὅπως τὸν συγκατήσῃ, οὗτος δὲ συμπάρεσυρε καὶ τὸν πρᾶγματευτὴν εἰς τὸ ἐπισφαλὲς βῆμα.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ¹

Ἀπάνω εἰς τὴν γλυκεῖα θωριά σου ἐκείνη μαγευτικὴ χλωμάδα εἶναι χυμένη,
ἔς τὰ φρύδια καὶ ἔς τὰ χεῖλ' εἶναι γραμμὴν ἀγνὴ τῆς παρθενιάς ταπεινοσύνη.

Ὁ στοχασμὸς τὴν κεφαλὴν σου κλίνει
καὶ ἡ ψυχὴ σου μὲ σὲ μονάχῃ κραίνει,
καὶ ἂν σπκώσης τὰ μάτι' αὐτοῦ προβαίνει ἀγγέλου ἀγάπῃ καὶ οὐρανοῦ γαλήνῃ.

ἂν περπατῇς, τὸ μάτι ἐρώτεμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει,

καὶ ἂν ἔς τὰ χεῖλη φωνὴν στείλ' ἡ καρδιά σου
δροσιὰ παρηγοριάς αὐτὴ ραντίζει
μέσα σὲ κάθε στήθος πονεμένο.

1815

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΥΛΛΑΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ²

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ

Ἀδύνατος ἦτο εἰς τὴν φιλαυτίαν μου ἡ ἐλαχίστη κολακευτικὴ ἀπάτη περὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐπροξένησα εἰς τὴν κυρίαν ταύτην. Ἄλλ' εἶμαι ἤδη τριακονταπενταετῆς καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου δὲν ἐξαρτᾶται πλέον, δόξα τῷ Θεῷ, ἐξ εὐνοικοῦ ἢ δυσμενοῦς βλέμματος γυναικός. Ἀκολουθήσας δι' ἡσύχου ὀφθαλμοῦ τὴν φυγαδευθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀπαίσιās μου μορφῆς ἀμαζόνα, εἶδα αὐτὴν στρεφομένην πρὸς ἀριστερά, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς ἄλλην τινὰ παράλληλον ἀτραπὸν τοῦ δάσους. Εἰσδύσας τότε εἰς γείτονα λόχμην τὴν ἐπανεῖδον τρέχουσιν πρὸς ἐντάμωσιν δωδεκάδος περίπου ἱππέων, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀναμένοντες αὐτήν, καὶ κράζουσιν μακρόθεν διὰ φωνῆς διακεκομμένης: — «Κύριοι, ἀγριάνθρωπος! Ὑπάρχει εἰς τὸ δάσος ἀγριάνθρωπος!»

Εὐρίσκων τὸ προοίμιον τοῦτο ἐνδιαφέρον ἐτοποθετήθην εἰς ἀναπαυτικὴν σκοπιάν ὅπισθεν θάμνου καὶ ἠνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ ὦτα. Πάντες ἐπερικύκλωναν ἤδη τὴν ξανθὴν κυρίαν, πεισθέντες ἐκ τῆς συγκινήσεως αὐτῆς ὅτι δὲν ἦσθε:εὔετο· αὕτη δὲ ἐξηκολούθει ἰσχυρίζομένη ὅτι εἶδεν ἐκ τοῦ σύνεργος, ἂν οὐχὶ ἀκριβῶς ἀγριάνθρωπον, ἀνδρα τοῦλάχιστον ῥακενδύτην, τοῦ ὁποίου ὁ χιτῶν ἐφαίνεται αἰμοσταγής, τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες βδελυρᾶς

1 Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἀνέκδοτον τέως ἀντιγραφὲν ἐκ παλαιοῦ λευκώματος δημοσιεύεται τῇ φιλικῇ ἀδείᾳ τοῦ ποιητοῦ.

Σ. τ. Δ.

2 Ἴδε σελ. 5.